

Jul.

Nu ringes ind den gamle Jul fra alle Kirkesarne.
Nu løftes af sit Krybtestjul det Barn saa fint, det Barn saa godt, det Barn, der har os alle mødt som Faderens enbaerne.

Han ligger i sin Møvers Arm, den faste, stærke, smme, og drømmer ved sin Møvers Varm saa spad endnu, saa barnevag, om Fred og Fryd og Velbehag for Gud saa blide Drømme.

De Drømme har vel andre haft og siden maatte mijne.
Men han git frem i Aandens Kraft, saa ingen brast i Ord og Daad, endslønt ved Fjenders onde Raad hans Hjerte maatte briste.

Nu ringes ind den gamle Jul med mangt et Barneminde.
Og den, der dybt i Hjertets Skul saa mange brustne Drømme har, ham bringes de nu atter nær, han stal dem frestle finde.

S. v. Blaumüller.

Fra Finland.

Den gamle Præst.
Af Juhan Aho.

Den gamle Præst aabnede den ankomne Postkasse. Da han havde taget Kuorrene op og givet dem til Præstinden og Kapellen, til han en stor Aubert i Haanden, forseglet med Dompræstens Segl.

"Hvad kan det være?" sagde han.
"Giv mig Sagen, saa skal vi se."

Kapellen rakte den gamle Sagen og saa i Forventning over Præstens Stulper, at han skulle aabne Brevet. Løftende bid mod Lyset, opstod han for sig Omslaget og fremfog et træt Papir, som han betragtede en Stund.

"Ja saa!" sagde han. "Vi oplæse fra Præstestolen tre Søndage i Rad.
— Ja saa! Naa, det slude det. Oplæse ikke!"

Han træb Læberne sammen og sat Papiret i Omslaget, aabnede en Bordstift og kastede Brevet deri og luftebede den.

"Hvad var det?" spurgte Præstinden bag sin Avis.

"En Kundsgæste", svarede Præsten.

"Hvorfor oplæses den ikke?" spurgte Præstinden. Men da hun ikke fulgte Præstinden, sagde hun ikke til noget Svar, og da Anhederne i Bladet fanglede hendes Opmerksomhed, glemte hun et Øjeblik Sagen.

"Hm, hm!" sustede hun og lagde Avisen fra sig paa Borbet. "Det er de samme fedelige Historier. Hvad skal Enden blive paa det altfamme?"

Præstinden forærede heller ikke nu, men angav Retningen af sine tanker ved halst for sig selv at sige: "Man maa lyde Gud mere end Mennester."

Da man tidligere havde holdt derom, var der ikke noget oplysende Samtaleminne, og det standfæde berfor af sig selv. Præstinden gift til sin Husgerning, og Præstinden fordybede sig i Aviserne.

Men Kapellen, som havde set, hvad Kundsgæsterne gjalt, gik utsig op og ned ad Gultet. Tilsidst spurgte han:

"Ager Farbroer* virkelig ikke at oplyse Kundsgæsten?"

"Nej!" svarede Præstinden.

"Det er jo ikke min Sag, men Farbro funde faa Ubesøgeligheder deraf."

"Hvad funde de gøre mig?"

"Men er det nogt? Er det ret at udsætte Kirken for Fare, og derigenmed maatte hele Landet? I Sørheden saa da Sagen ikke derved kan hjælpe. Det er promulgert og fundgjort i alle Landets Kirker.**)

Præstinden havde talst med Avisen for Ansigtet; nu lagde han den fra sig paa Borbet, tog Brillerne af og sagde:

"Hvad det angaar, at det allerede er promulgert og offentlig oplæst antet Steds, saa er det noget, der ikke angaar mig. De maa selv være Ansdæret derfor. Min Mening er, at han maa først oplæst sei, saa maa man opføre alt andet, som de hister paa at stille herub."

Hvad det slog eller farlige i Sagen angaar, saa tillad mig at sige: "Et Fæstningerne til, for at vi indenfor deres Mure skal forsvare os, eller er det til for at vi af Fægt for at slade dem, skal give dem i Hjendens Bold?" Næst Gud er Kirken vor stærkeste Fæstning. Endelig er det ikke lige godtigt for mig, om jeg meboirker til noget, som er — som jeg ikke kan tiligghe.

* Farbro eller Morbro er en yndet Titteform til ældre Mand, selv om der intet Slægtstab er mellem de yngre og ældre.

**) Et Lovbub x, som bekendt, efter den første Lov klok Vor naar det er opført i alle Kirker. Saaledes der blot Maalstæning i en Kirke, har det ikke Maalstæning. Dette blev der for nylig meget paa ved den nyeste Bærnepligtislov.

"Ja, Farbro handler naturligvis, soin Farbro anser for ret. Jeg vilde bare — —".

"Hør er det, og her bliver det", svarede den gamle Præst og laaferde Stussen, i hvilken han havde lagt Brevet fra Domkapitlet, og lod Nogen forsvoinde i sin rummelige Bufselfomme.

Da det allerede var sent, og Kapellen trak sig tilbage til sin Loftværelse, blæste Præsten Lampen ud og gik ind i sin Sovemølle for at legge sig til hvile. De to følgende Dage taltes der ikke videre om Sagen.

Men om Søndagen, da Kantoren kom med Kundgørelserne til Præstestolen, mæltede Forsamlingen, at

Præsten hvilte ham noget i Øret. Kantoren gift bag ved Alteret ind i Kastrillet og tog en i forguld Ramme indfattet Strikelse og bar den op paa Præstestolen og lagde den foran Præsten. Da denne med høj og trængt Stemme havde læst, hvad der stod, bar Kantoren den tilbage til den Plads, hvor han havde taget den.

Det var den Deflation, der er op-

hængt i alle Finlands Kirker paa

svært og finst, hvor den russiske Kejser har lovet at overholde Finlands gamle Forfatning.

Londonske Tagter.

Før 20 Aar siden og nu.

Alle Bladefterretninger fra London gaar ud paa, at en saa tæt og langdraget Taage, som forleden Ulge hjemtagte Verdensstaben, ikke har haft noget Gode i Aartler. Man maaest ikke i et helt Aarhundre. Ja man fun-

vansklig forestille sig Virkningen af en saa uhøje Bygs pludselige Nedsen-

de i uigenenrentligst Toage.

Ogsaa paa de mest udsatte Steder langs Themsen og ved Dolferne har

der været formet "Kæder", som har

aftørt mange Ulhjer; alligevel er

adstillinge Mennester gaaede lige ud i Floden og drænede. Roben gør op-

findsom. Ogsaa Cab-Austene slutter sig ofte sammen for at oprette i Fællessstab. De toret bagefter hinanden i en lang Række, den forreste

Vogns Rust gør ved Siden af Hes-

ten, hingende i Fællet i Haanden og udsidende stædige Advarselskraab.

De sædvanlig Gasbrændere gør

ogsaa Rytter under en saa alvorlig Lon-

don-Taage. De hører ikke i tre Kværters Aftand. Men når Brænderen er truet fra og den nogene Gasflammer har højt til Brænde, hjælper det mere.

En saa alvorlig Taage medfører

selvfølgelig altid en Mangde Forbrytelser. Fra Whitechaple mylder alle

Udskifter frem for at farre de

forstildest i vejs Garn, til Dels un-

forvildede i deres Garn, til Dels un-

der Siden af de sjove Dages, nemlig

dag rig Høst.

Det er egentlig fun i Efteraars- og

Wintermaanederne, at den londonske

Taage engang imellem optræder saa

onbart. Det er en almindelig Mis-

forskaelse, at London altid er støret af Taage. Det lidt forstede og den

lange Sommer er som Regel hellige

og solstære Marsider. London er da

ogsaa en af de Storstæder, som har

den allersvindende Døvelighedspro-

cent at opbreve.

Den berygtede Taage, som nogle

Gange om Aaret aflagger Millioner

paa frugtede Besøg, optræder i to

forstellige Slags Klædebon, en gul el-

ler en hvid. Den gule Farve er påa-

færdet for enhver, der farste Gang

for den; den er tilmed varm og synes

at have en underlig skærende Lukt.

Den hvide ligesom gar blandt

Det er kun saa hundrede Aar siden,

at de meget onbartede Taager be-

gunde at optræde i London. Man

tænker nu alvorligt paa at organi-

se en systematisk Silfestedsstjeneste

over hele Størkebyen i Tilselde af

de pludseligt optrædende Formstæler

af Dagen og Millions pludselige

Blindhed.

an en aaben Ør; den første til et Værtshus, hvor jeg git ind. Her sit jeg al vide, hvor jeg var: heldigvis ganske i Nærheden af en underjordisk Jernbanestation, med hvilket Værtshus havde Forbindelse med en gæstefrigtlig dæmning. En saadan bestoer i et stråls ved Taagen's Indvælden. Det nærmeste af Jordlagene.

Størst Øren og slutter med et lignende.

Helt anderledes er Forholdeene dog

paa Japan, der er blevet kaldt Jord-

stævenes klædte Land. Selv de

højstes Rystelser foregaaer her næsten

Indsigt. Den paagældende Vært-

shusmand mener, at Grunden heri

maa ses i en mere løs og elastisk

Dæmning af Jordlagene.

Electriciteten som Dyre

vogter. Den zoologiske Have i

Cincinnati befinder et stort Antal

Dyr, som Havens Beskyttelse ikke

merer, det er nødvendigt at passe

sig paa dem, nemlig Katie, Mus, Rotter

og en hvid hund, som har valgt sig

en særlig Sport at flotte over et ca. 4

Meter højt Staltraadsgitter ind i det

største Forvirring, som jeg har indvist ved

det. Jeg var en Slave, kontanter med en

haarguldhalsbånd, og Asthma i 10 Aar. Jeg

troede, at jeg aldrig ville blive salt. Jeg

var et Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en

stærkt Asthmatiskt barn, som havde

forbundet med Asthma. Det var en